

Arrest

nr. 203 931 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van (oud) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 17 december 2017, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. (Oud) Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat, gelet op zijn beperkte geloofskennis en het feit dat hij sinds zijn terugkeer uit Duitsland in 2016 tot aan zijn vertrek naar België midden november 2017 niet meer deelnam aan de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova, uit niets blijkt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn geloofsovertuiging heden nog belangrijk voor hem zou zijn.

Daarnaast kunnen, zo luidt de beslissing, de door verzoeker aangehaalde problemen, met name kwade blikken van mensen die hij met de getuigen van Jehova probeerde te bekeren, een eenmalige klap op school in 2012, slechte punten op school en beledigingen door medeleerlingen, bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. In dit verband wordt er ook op gewezen dat verzoekers houding, met name zijn terugkeer vanuit Duitsland naar Albanië ondanks de door hem ondervonden problemen in verband met zijn geloofsovertuiging en zijn nalaten om naar aanleiding hiervan in Duitsland asiel aan te vragen, geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Zelfs al had verzoeker het zwaarwichtige karakter van zijn problemen aannemelijk gemaakt, quod non aldus de commissaris-generaal, dan nog blijkt uit niets dat verzoeker voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal wijst er in dit verband op dat verzoeker in Albanië nooit klacht heeft neergelegd voor zijn problemen, en is op grond van de informatie waarover hij beschikt de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers identiteit en nationaliteit, zoals die blijken uit zijn paspoort, worden niet betwist, zo wordt tot slot opgemerkt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene

beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij diens bevindingen echter geenszins weerlegt, noch ontkracht. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat "los van de feiten, hij heel is en aldus een kwetsbaar profiel heeft", ziet de Raad niet in en licht verzoeker geenszins toe in welke zin het feit dat "hij", gelukkig voor hem, "heel is", maakt dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft. Deze argumentatie kan dan ook in zijn geheel niet worden aangenomen.

In het verzoekschrift wordt voorts aangevoerd dat "Verzoeker is met name bezorgd dat de vader van M.M., P. zal zich wraak nemen. P. is momenteel opgesloten in Frankrijk maar hij heeft verzoeker met de dood bedreigd". Uit verzoekers eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt nochtans dat er na de eenmalige klap die hij in 2012 op school kreeg van M.M., een medeleerling en buurjongen, en de daaropvolgende ruzie diezelfde dag tussen verzoekers familie en de familie van M.M. (waarbij ook verzoekers vader één klap zou hebben gekregen), er niets meer gebeurde en er geen verdere problemen (meer) waren met de familie M. (gehoorverslag CGVS 18 december 2017, p. 7).

Verzoeker maakt hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen (omwille van zijn geloofsovertuiging) in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"Zelfs al had u het zwaarwichtige karakter van uw problemen aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog blijkt uit niets dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van uw problemen. U meende dat, hoewel u zelf nooit problemen ondervonden heeft in verband met de werking van de politie, de politie in Albanië niet goed functioneert (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in

Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.” (eigen onderlijning)

Verzoeker ontkent, noch betwist, minstens toont hij het tegendeel niet aan, dat hij zich in Albanië met betrekking tot zijn verklaarde problemen nooit tot de Albanese autoriteiten heeft gewend. Hij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot die problemen en/of eventuele problemen in de toekomst hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers huidige argumenten in zijn verzoekschrift dat hij “zeker” is “dat hij geen doeltreffend en niet tijdelijke bescherming kan krijgen” en dat “In geval van terugkeer zal Meneer B. (verzoeker) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten”, berusten aldus niet op enige eigen, laat staan meerdere concrete persoonlijke ervaringen, en missen dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen in het verleden omwille van zijn geloofsovertuiging, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, en eventuele problemen in de toekomst aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Met zijn huidige opmerkingen omtrent corruptie in Albanië toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem te helpen en bescherming te bieden.

Waar verzoeker thans opmerkt dat “Uit verschillende bronnen blijkt dat de Albanese overheden geen effectief bescherming bieden aan families die slachtoffers zijn van en vendetta”, wijst de Raad erop dat er in het geval van verzoeker geen sprake is van bloedwraak. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook, net als de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent vendetta in Albanië, niet relevant of nuttig.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals verzoeker naar (de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) informatie over o.a. de mensenrechtensituatie en corruptie (bij de justitiële en politionele apparaten) in Albanië en de bedreigingen aan het adres van de Albanese Procureur-Generaal Adriatik Llalla, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen en gelet ook op hetgeen voorafgaat, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij aangesloten is bij de Jehova-getuigen en zij daardoor gediscrimineerd wordt. Verzoekende partij wijst er op dat er geen sprake is van bescherming in haar land van herkomst gelet op de corruptie van de politie en het gerecht. Verzoekende partij wijst er op dat er in het administratief dossier geen enkel element werd onderzocht in verband met de Jehova-getuigen zodat haar zaak moet vernietigd worden voor verder onderzoek naar de situatie van Jehova-getuigen in Albanië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar verklaringen aangesloten te zijn bij de getuigen van Jehova en om die reden gediscrimineerd te worden.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld:

“Verzoeker maakt hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen (omwille van zijn geloofsovertuiging) in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs al had u het zwaarwichtige karakter van uw problemen aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog blijkt uit niets dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van uw problemen. U meende dat, hoewel u zelf nooit problemen ondervonden heeft in verband met de werking van de politie, de politie in Albanië niet goed functioneert (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds

nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.” (eigen onderlijning)

Verzoeker ontkent, noch betwist, minstens toont hij het tegendeel niet aan, dat hij zich in Albanië met betrekking tot zijn verklaarde problemen nooit tot de Albanese autoriteiten heeft gewend. Hij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot die problemen en/of eventuele problemen in de toekomst hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers huidige argumenten in zijn verzoekschrift dat hij “zeker” is “dat hij geen doeltreffend en niet tijdelijke bescherming kan krijgen” en dat “In geval van terugkeer zal Meneer B. (verzoeker) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten”, berusten aldus niet op enige eigen, laat staan meerdere concrete persoonlijke ervaringen, en missen dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen in het verleden omwille van zijn geloofsovertuiging, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, en eventuele problemen in de toekomst aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Met zijn huidige opmerkingen omtrent corruptie in Albanië toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem te helpen en bescherming te bieden.

Waar verzoeker thans opmerkt dat “Uit verschillende bronnen blijkt dat de Albanese overheden geen effectief bescherming bieden aan families die slachtoffers zijn van en vendetta”, wijst de Raad erop dat er in het geval van verzoeker geen sprake is van bloedwraak. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook, net als de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent vendetta in Albanië, niet relevant of nuttig.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals verzoeker naar (de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) informatie over o.a. de mensenrechtensituatie en corruptie (bij de justitiële en politionele apparaten) in Albanië en de bedreigingen aan het adres van de Albanese Procureur-Generaal Adriatik Llalla, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen en gelet ook op hetgeen voorafgaat, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze beperkt zich tot de algemene opmerking dat er geen sprake is van bescherming in haar land van herkomst gelet op de corruptie van de politie en het gerecht, waarmee ze slechts haar eerdere verklaringen herhaalt, doch ze laat geheel na concrete en valabele gegevens aan te brengen die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht vermogen te herstellen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om aan voormelde vaststellingen afbreuk te doen of hier een ander licht op te werpen.

Dat het administratief dossier geen informatie bevat omtrent (de situatie van) de getuigen van Jehova wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Immers, nu uit niets blijkt en verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen omwille van haar geloofsovertuiging aan nationale bescherming ontbeert, was de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden de situatie van de getuigen van Jehova in Albanië uitgebreid te onderzoeken en informatie hierover aan het administratief dossier toe te voegen. Dit klemmt des te meer gelet op de gebrekkige geloofskennis van verzoekende partij en het feit dat zij sinds haar terugkeer uit Duitsland in 2016 tot aan haar vertrek naar België midden november 2017 niet meer deelnam aan de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova. Redelijkerwijs kan dan ook aangenomen worden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar geloofsovertuiging heden nog belangrijk is voor haar zou zijn-

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS